Мал. К. ЗАРУБИ та В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

Місяць — Землі: — Ого, у тебе знову двійнята!..

№ 13 (504)
ЛИПЕНЬ 1963
КИЇВ

Перець

Ціна 10 коп.

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

КОЛИ СВИСНЕ РАК?

Сорок шість їх було, сорок шість...

Так починається не поема, а слізна скарга на продукцію Чернівецького заводу «Легмаш».

Сорок шість машин для в'язання рукавичок надіслав завод «Легмаш» дубнівському філіалові Львівської трикотажної фірми «Промінь». І сорок шість гінців послав навздогін своїм машинам, щоб уже на місці їх доробляли, латали, ремонтували.

Гінці своє діло зробили і поїхали. А машини залишилися.

І мають тепер трикотажники з ними мороку: одну включають — друга зупиняється. Другу запустять — третя стоїть. І так — без кінця, без краю...

Кінець, правда, де в чому є. На десяти машинах вибули з ладу важливі деталі — платини, і ось уже півроку, як машини стоять без руху. Запасні платини «Легмаш» обіцяв вислати, «коли будуть»... А будуть вони, судячи по всьому, тоді, коли якийсь сміливець-рак у вухо директорові заводу «Легмаш» свисне.

У дубнівських трикотажників тепер єдина надія на того рака, бо на всі інші сигнали про те, що в'язальні машини не працюють, директор-бракороб перестав реагувати.

ВЕДМІДЬ — КОНСУЛЬТАНТ

Виставкому виставки ширнетреба вдалося встановити, що знаменитий криловський ведмідь, «спеціаліст» по дугах, зовсім не витвір художньої фантазії байкаря. Він цілком реальна особа. Правда, ведмідь більше дуг не гне (автотранспорт витіснив транспорт гужовий), він пристосувався до вимог сучасності.

Зараз ведмідь працює технічним консультантом на Малинській фабриці гнутих меблів (Житомирська область). Навалившись своєю ведмежою тушею на криву браку, він так зігнув її донизу, що ніхто не може тую криву виправити.

Крім того, ведмідь за сумісництвом працює у ВТК, персонально випробовує кожен окремий стілець. Київський меблевий магазин № 2 на протязі двох місяців одержав 1227 таких вигнутих і випробуваних ведмедем стільців. Жоден з них не стоїть на ніжках, всі розхитані, покороблені, подряпані, облуплені.

Малинська фабрика гнутих меблів продовжує користуватися ведмежими послугами і робити ведмежі послуги покупцям.

ЧОРНИЛЬНИЦІ З «ДОСТОЇНСТВАМИ»

Скільки процентів браку може виготовити найдосвідченіший бракороб? Задачка для учнів першого класу. Більше ста процентів браку жоден бракороб, навіть віртуоз, зробити не може. Але це, так би мовити, брак по валу. А брак по асортименту? О, тут фантазія і художні смаки бракороба можуть розгорнутися на повну котушку.

За прикладом ходити далеко не треба — на Городницький фарфоровий завод (Житомирська область).

З 20070 фарфорових чорнильниць-невиливайок, виготовлених на цьому заводі і одержаних Київською базою Укоопкультторгу, всі 20070 виявились стопроцентним браком. Кожна зокрема. Але крім цього кожна зокрема чорнильниця мала не одну «перевагу», а кілька. Таким чорнильницям не довелось довго стояти в черзі, щоб потрапити на нашу виставку. Бо кожна з них мало того, що кривобока, облуплена, щербата, вона ще й фарбою заляпана і за розміром не стандартна. Стільки «достоїнств» у такої маленької штучки! Відразу видно, що робили її «майстри» своєї справи. Як же ж такі чорнильниці та на виставку не взяти? Взяли! Всю партію, 20070 штук.

Дошка заслужених бракоробів

ВЕРБИЛО
Микола Григорович —
директор Вінницької взуттєвої фабрики. Єдиний серед взуттєвиків Подільського радгоспсоюзу, який виробляє взуття не на радість споживачам, а на горе працівникам оптових баз. Жоден магазин не хоче торгувати несковирними черевиками з перекошеними задниками, незачищеними рантами й підошвами, зморщеним підйомом. «Радгоспспілка, милостивий, — стогнуть працівники баз, — рятуй! Припини, нарешті, цей потік браку!»

ТАРАХОВИЧ
Михайло Миколайович —
директор Вінницького деревообробного комбінату. Випускає широкий асортимент грубих, неотесаних, погано оброблених, потрісканих (щілини замасковано клеєм) меблів допотопних фасонів. У зв'язку з тим, що допотопні споживачі давно вже зникли, а серед сучасних меблів ті не користуються ніяким попитом, всю продукцію комбінату передано нашій виставці. На прохання споживачів прикрашаємо дошку заслужених бракоробів портретом директора ДОКу.

НОВЕЛА ПРО ПОМИЙНИЦЮ

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

Гарне місто Вінниця, чисте місто Вінниця, впорядковане місто Вінниця! І... на тобі! З того ж таки міста Вінниці одержуємо такого листа: «Південний Буг, на обох берегах якого розкинулось наше місто, має притоку — невелику річку Вишеньку. Назва ця викликає тільки гірку усмішку. Дух від річки йде аж ніяк не вишневий. Тут розміщені очисні споруди Вінницької каналізаційної мережі. Але стоять вони, видать, більше для очистки совісті комунальників і санлікарів міста. Нечистоти густо пливуть спочатку у Вишеньку, а потім у Буг. А на берегах розкинулись піонерські табори, медичні заклади. Допоможи, Перче!»

Ми б з радістю, бо ми цілком згодні з Маяковським, ми теж «асенізатори й водовози», але ж, шановні вінницькі керівники, штат у редакції не дуже щоб великий, прямо скажемо — малий, так що вам самим доведеться свої помиї виносити кудись подалі. Тим більш, що ви такі «чепурні» та «охайні» не одні виявились. На превеликий жаль, є у вас послідовники.

Під боком, у місті Козятині (вашої ж таки області) Козятинський птахокомбінат регулярно, з великим знанням справи, вже не перший рік запаскуджує річку Гуйву та ставок — місце відпочинку заслужених працівників. Там, на березі ставка і стадіон є. Можна собі уявити, як приємно на такому стадіоні подихати «свіжим» повітрям.

І мешканцям міста Шепетівки (Хмельницька область), особливо тим, які поблизу райлікарні живуть, не дуже легко дихається. Не хоче лікарня ремонтувати свої очисні споруди і на очах перетворюється з вогнища чистоти та гігієни на колекціонера бруду й смороду різних відтінків.

Міська шепетівська баня успішно конкурує з лікарнею: теж розливає свої помиї по всьому місту.

А от у Городищі, Черкаської області, люблять чистоту. Тут, у джерельному озері з ранку до вечора миють і перуть. Ще б пак! Чистота — запорука здоров'я. Міський автопарк має тут автомобілі, а цукрозавод пере мішки. Колись чиста й прозора, як сльоза, вода озера перетворилася на помиї. Навіть казкова Нечупойда не злогадається казан з-під борщу перетворити на виварку, а в Городищі здогадалися.

У селі Розкішному, Тетіївського району, Київської області, вже тринадцятий рік ставиться цікавий експеримент: звикнуть носи розкішнянців до лютого смороду чи не звикнуть. Знаєте, не хочуть звикати. А керівники району та села, санепідстанція вперто не хочуть переносити з центра села стару бойню. Навіть бики, коли їх приводять сюди, спішать швидше підставити голови під довбню — не витримують смороду. Така тут «гігієна» розвелася, така «санітарія», що ні в які ворота не лізе, виливається на вулицю та й тече по всьому селу. І над усім цим дзижчать мухи і гарчать собаки. Вся сільська собачня окупувала район бойні і «латає» штани необачним, які показуються з цьому районі.

Люди добрі! З Розкішного і з самого Тетієва! Керівні і не дуже! Та як же ж вам, господи прости, не соромно?

Ви що ж, змагаєтесь з керівниками села Росішки, Петропавлівського району, Дніпропетровської області?

Ви їм: «Ага, наша бойня на все село смердить!».

А вони вам: «По-одумаєш, а у нас у селі медпункт біля самісінького телятника!»

Ви їм: «А наша бойня скоро на весь район смердітиме!»

А вони вам: «По-одумаєш, а ми в центрі села свинарник будуємо. В самісінькому центрі. Хай но лишень добудуємо, тоді побачимо, хто кого пересмердить!»

І ото не соромно? І тим, що із Вінниці, і тим, що з Козятина, і тим, що з Городища, і тим, що з Шепетівки, і тим, що... сьогодні, на жаль, у фейлетон не потрапили, але, безперечно, заслуговують...

Б. МИКОЛЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А де ж ви будякозбиральний комбайн візьмете?

ТЕЖ ПРО ЛЮБОВ...

В товариша мого
(то мушу сказать я)
появилась нова симпатія...

Звичайно,
можна б це зрозуміти,
та в нього — жінка,
у нього — діти...

Було,
він з сім'єю виходив гуляти;
кіно відвідає
чи театр,
як всі порядні, нормальні люди.
Тепер же —
ні кроку
ніде,
нікуди!
Ну, не впізнати просто людину!
Тепер,
як має вільну хвилину,
то не побуде уже з сім'єю —
воловодиться з нею,
із отією...

Перед жінкою
ще й в «залицяльну фазу»
він
на коліна не став
ані разу.
А як одружився,
як стали жити,
то і нічого говорити!
(Та й не для поклонів уже
габарити)...

І от маєте:
перед цією —
крутиться, в'ється;
милується нею...
Впадає, ніби коло болячки.
Ій-богу, звиняйте, повзає рачки.
На неї упасти не дасть пилині.

(Такого й не снилось його
дружині!)

Було,
забував для тієї дружини
купить подарунок на іменини.
Для цеї ж —
готовий на всякі витрати;
то сяк, то так ущипне од зарплати
аби, чого їй треба, — дістати.
(А цього —
не втримаєш у секреті:
дивись —
і діра в сімейнім бюджеті!)...

Жінка лається,
він огризається,
та, знай, своє гне,
та, знай, не кається...

Ніби й порядна цілком людина,
а от спокусила вража личина!..

Воно таки треба сказати правду:
чи спереду глянь,
чи збоку,
чи ззаду —
кругом у неї усе — до норми,
до пропорції усі форми...

Дружина кричить:
— Іди геть із хати;
тільки й знаю,
що тебе обмирати!..
Погрожує:
— Годі!.. Розведуся!.. Кину..

А мені —
жаль і його,
і дружину...

Словом,
товариш придбав машину...

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. БЕ-ША

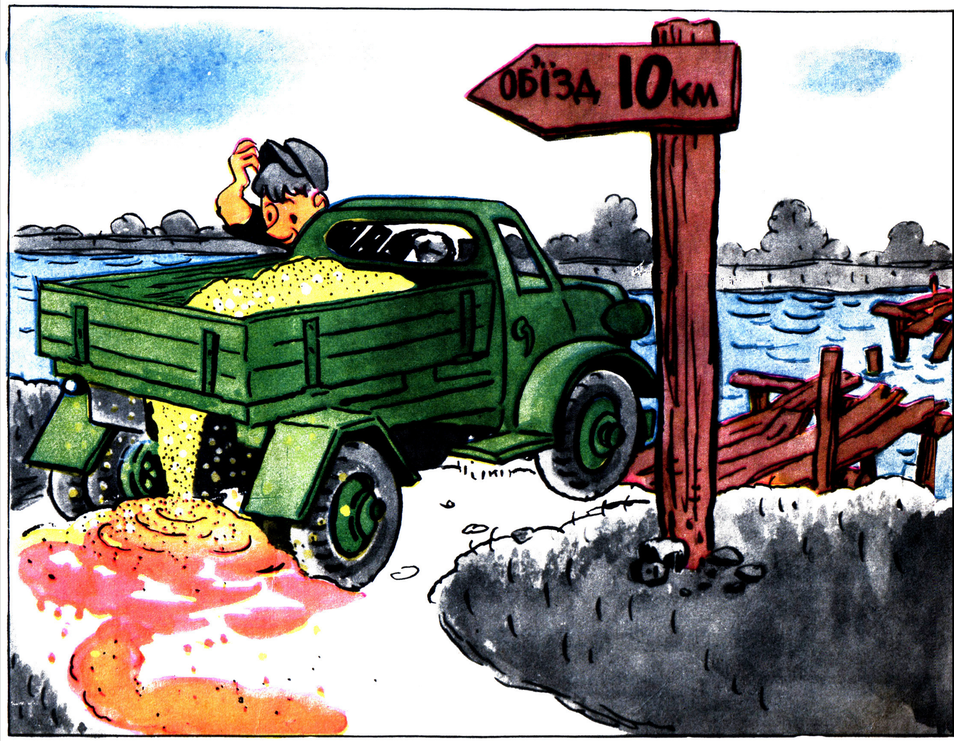

— А в мене ж зерна лишилося не більше, як на 5 кілометрів!

ходить перець по Донбасу

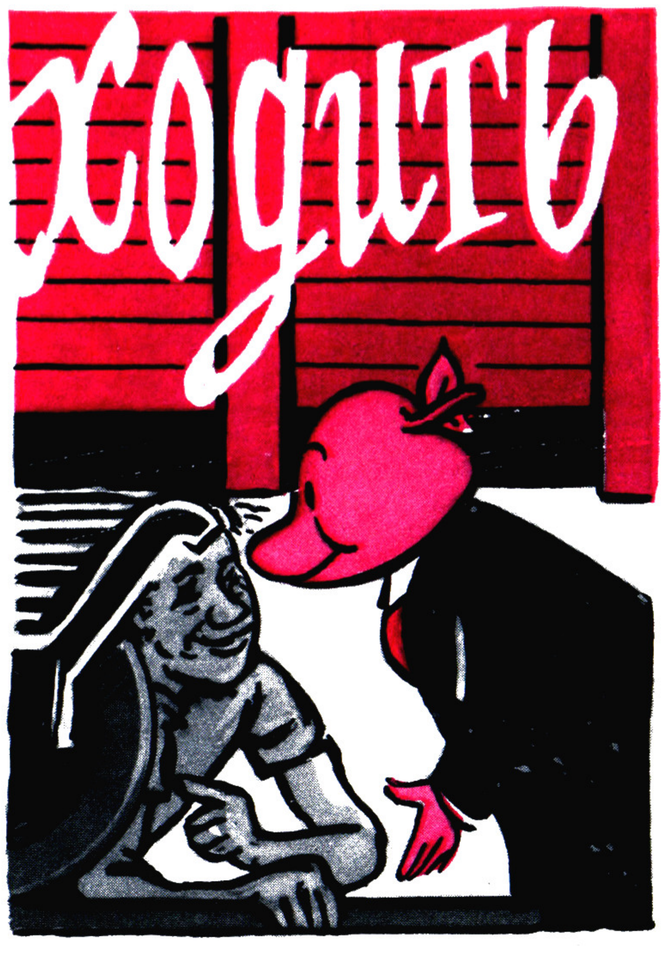

СУЧАСНА ПРИКМЕТА

Мій добрий друг — заводський бухгалтер любить поезію.

Частенько було закотить очі під лоба й читає свого улюбленого поета:

Зима. На фронт, на фронт!.. а на пероні
люди...

Біля вагонів ми співаєм «Чумака»...

І радість лоскотно бентежить наші груди...

Недавно друг мій перейшов з заводу на залізничний транспорт. Довідавшись про це, я при першій же зустрічі з ним теж закотив очі під лоба і, щоб зробити йому приємне, почав читати про те, як хлопці співають біля вагонів «Чумака».

— Перестань! — спинив він мене. — Знаєш, що це за прикмета, коли біля вагонів співають «Чумака»? Це явна ознака того, що люди тримають вагони під простоєм. А в скільки влітає державі простій одного вагона, знаєш?

Я знизав плечима.

— Отож-то... 20 копійок за кожну годину! Смієшся? Дрібниця, мовляв.. І я раніше так думав. А як глянув у документацію, — за голову вхопився: з 20 копійок виростають мільйони.. Знаєш, скільки збитків завдали державі підприємства Донецького раднаргоспу, у яких простоювали вантажні вагони? П'ять мільйонів карбованців! За один тільки минулий рік!

ЗАЛІЗНИМ ТРЕБА БУТИ!

Після цієї зустрічі я подався на Донбас. Через день я був уже на Макіївському заводі ім. Кірова, де, як сказали мені місцеві залізничники, «ого що з тими вагонами робиться!»

Тільки-но я наблизився до під'їзної колії заводу, як побачив людину під колесами...

Я витяг її з-під коліс і почав гарячково шукати пульс. На превелике щастя, жертва нещасного випадку ще дихала. Я схвильовано запитав, чи не потрібна допомога.

— Ой, потрібна, Перче! — простогнала жертва. — Допоможи одігнати мух, а то, капосні, заснути не дають.

— А ви що ж, — розсердився я, — іншого місця для сну не знайшли.

— Не знайшов. Кругом, сам бачиш, — сонце, а тут — затінок.

— Але ж вас тут розчавить якийсь ешелон, що піде на розвантаження!

— Сьогодні не піде, — упевнено промовила людина. — Хіба не бачиш? — І показала на ешелони, що стояли попереду, чекаючи своєї черги до вагоноперекидача.

Коли б перекидач час від часу не виходив з ладу і працював цілу добу, він і половини всіх вагонів, що прибувають кожного дня на завод, не зміг би розвантажити.

От вагонам нічого не залишається, як стояти й чекати. Залізним треба бути, щоб таке витримати. Але вагони нічого, витримують. Через те, мабуть, що вони залізні наполовину. Що ж до вантажу, який вони перевозять, то про нього і говорити не доводиться: суцільна залізна руда!

ОТ, ЯКБИ...

А проте, оригінальна машина той вагоноперекидач!

Коли він працює, то вивантажує вагони. А коли не працює, то теж, виявляється, діє: вивантажує гроші з заводських кас і перекидає їх на рахунок залізниці. На мові фінансистів це зветься: плати штраф за простій вагонів. За один тільки перший квартал Макіївський завод ім. Кірова відвалив того штрафу 2265 карбованців.

— Багато?

—Та що ти, Перче! — здивовано розводять руками тамтешні бухгалтери. — Хіба це багато? Ти б поцікавився, скільки Комунарський завод сплатив.

Поцікавився. 5950 карбованців!

— Подумаєш, гроші! — посміхаються керівники цього підприємства. — От Ждановському заводу ім. Ілліча, тому простій вагонів вскочив у копієчку!

Іллічівці і справді побили всі рекорди: ще в першому кварталі відвантажили залізниці 13.706 новісіньких карбованців.

І, між іншим, не ремствують на вантажнорозвантажувальну техніку. Вони протиставили їй таку випробувану і могутню технічну новинку, як... лопата. Нею вони руду й вугілля з вагонів вигрібають. Нею ж автоматично і заводські каси від зайвого вантажу звільняють.

Цей агрегат міг би стати ще кращим, якби до нього припаяли якесь там коліщатко на манір спідометра. Щоб воно не тільки швидкість руху показувало, але й підраховувало, скільки часу марно простоюють вагони при такій роботі. Та, на жаль, до цього ще ніхто не додумався ні на заводі ім. Ілліча, ні на інших підприємствах Донбасу. І тому бухгалтерам доводиться клацати на рахівницях вручну.

Вони й наклацали, що лише минулого року така робота призвела до втрати 18 мільйонів вагоногодин.

ОБІЦЯНИЙ КОЖУХ

У пресі часто критикують артистів за одноманітність репертуару.

А виявляється, що одноманітним він, репертуар тобто, буває не тільки в артистів, а й у директорів підприємств. От, скажімо, надійшов до ради народного господарства Донецького адміністративного району свіженький документ із залізниці. А в тому документі чорним по білому виведено, скільки яке підприємство за останній квартал одвалило залізниці штрафів.

Щось багатенько виходить...

І починає рада обдзвонювати свої володіння та розносити директорів підприємств. А директори, наче змовились, — всі однієї тягнуть: «Ти ж мені обіцяла. Ти ж мене підвела!»

— Ти ж, — докоряє раді один директор,— мені обіцяла виділити асигнування на будівництво тепляка. Де вони?

— А мені ти нахвалялася дати козловий кран для навантажування вагонів, — сердито огризається другий. — Де він?

— Невже й справді треба чекати три роки, — іронізує третій керівник підприємства, — запроектованої нам розвантажувальної техніки?!

Доводиться раді народного господарства все це вислуховувати і, кліпаючи очима, визнавати: так, справді обіцяла, так, справді підвела, не додала підприємствам 200 бульдозерів і 20 кранів; своєчасно не виділила асигнувань на будівництво 7 тепляків і 2 вагоноперекидачів, без яких і думати годі про нормальний оборот вагонів. І, нарешті, навіть не впорядкувала системи постачання підприємствам сировини: основна маса руди й досі прибуває взимку, хоч усім відомо, що це найбільш несприятливий час для її вивантаження.

От що доводиться вислуховувати працівникам Донецького раднаргоспу, коли у них часом прокидається інтерес до того, що породжує простій вагонів. Хоч, одверто кажучи, той інтерес прокидається в них не дуже часто.

Подумавши про це, я пригадав ще один рядок з поеми, що так полюбилася моєму другові:

«Стою неначе в сні. Чекають нас вагони...»

Коли б я не знав, хто автор цих слів, то подумав би, що їх написали або ж голова Донецького раднаргоспу т. Худосовцев, або ж хтось з його заступників. У хвилину найщирішої відвертості написали!

Не треба, товариші! Не треба стояти наче у сні, коли з вагонами таке робиться.

Чекають вас вагони — так зробіть таку ласку й пройдіться до них.

Їй-право, і вам і їм це буде тільки на користь!

З Перцем подорожував і його враження записав Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Бачите, яке у нас меню багате!..

СКАЗАНО: ПИЛЬНУЙ!..

Колись, здається, вже таке було.

Колись один чолов'яга ошелешив своїх родичів і знайомих — приніс на собі якісь двері і, лягаючи спати, міцно прив'язав їх до себе мотузкою.

— Що з тобою? — здивовано спитала дружина.

— Нічого,— відповів той.— Мене призначили сторожем магазину й сказали: «Пильнуй двері!» От я й пильную їх.

Колоритний образ цього самовідданого трудяги виринув з глибин пам'яті, коли зайшла мова про дві жертви здорового глузду.

Перша жертва — Херсонський суднобудівний завод. Друга — Новокаховський (Херсонської області) електромашзавод.

Електромашзаводові потрібна інструментальна сталь.

Херсонський суднобудівний завод викидає обрубки такої сталі у металобрухт.

Електромашзавод домовляється з суднобудівним заводом: він забиратиме у того сталеві обрубки, а замість них здаватиме «Второмету» стружку.

Працівники обох заводів вважають, що така операція нічого, крім користі, не дасть.

І вони не помилилися: з обрубків, підібраних з брухту в Херсоні, новокаховці виготовили для себе інструмент та оснастку на п'ять тисяч карбованців.

Корисна справа? Безумовно, корисна! Таку ініціативу, одверто кажучи, не гріх і відзначити...

Минуло небагато часу, і начальник Херсонського обласного управління «Второмет» т. Трушицин надіслав Новокаховському електромашзаводові через банк інкасове доручення на 900 крб.

— Премія! — вирішили на заводі й стали думати, як краще її поділити.

Та ділити не довелося. Виявилося, що то не премія, а... штраф.

Штраф за те, що люди з покидьків виготовляють корисні речі.

Начальник обласного управління «Второмет» з таким неподобством миритися не може. Він не тільки на Новокаховський електромашзавод, але й на Херсонський суднобудівний завод обрушив каральний меч.

— Не смій чіпати покидьки, які «Второмет» має намір здати на переплавку! Не смій і близько підходити до купи, яку стереже т. Трушицин! Йому сказано: «Пильнуй!», от він і пильнує.

Ретельно пильнує. Куди ретельніше, ніж отой сторож, якого до дверей приставили...

С. ПЕСТУНОВ,
голова комісії сприяння партійно-державному контролю по відділу збуту електромашзаводу.
м. Нова Каховка.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На Майорському заводі залізобетонних виробів управління «Донбасканалбуду» панувало безладдя. Це призводило до простоїв, аварій, до незадовільного використання механізмів. Сигнал про це ми переслали управлінню «Донбасканалбуду». Після перевірки заступник начальника управління т. Альошин написав нам: «За незадовільне технічне керівництво заводом головного інженера заводу т. Винарева з роботи знято».

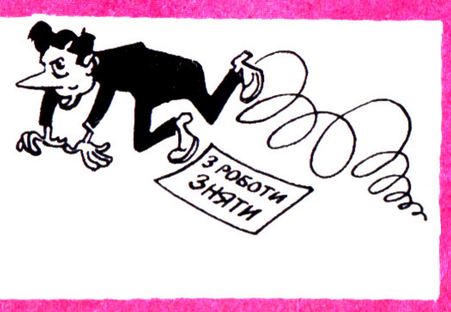

ДЕ ЦЕ?..

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

В якому це колгоспі?
(Просимо читачів відповісти на це запитання).

Сатиричні мініатюри

«ШИРОКА НАТУРА»

Таку вже кум цей має зроду
І скромну і широку вдачу:
Він цілий світ віддасть народу,
Собі ж... хапне лише на дачу.

ЛЕВ ТОЛСТОЙ І Я

Толстой прозаїк,
І я — прозаїк.
У школі йде по наших творах
залік.
Ну, як тут не торжествувать!
За мене учням ставлять 5,
Відміннику за Льва —
Вліпили 2.
— Чому це так —
питаєш ти?
У мене більше простоти!

РОДОВІД ЛАКЕЯ

(Із закордонних вражень)

Коли я бачу, як лакей сміється
І лащиться до свого пана-посіпаки,
Мені всерйоз тоді здається,
Що він походить від собаки.

КРИТИК-КОН'ЮНКТУРНИК

Відомих він, звичайно, хвалить,
А вади, що в їх творах є, —
Безсоромно на менш відомих
валить
І «маку» їм за двох дає.

«ПРИНЦИПІАЛЬНІСТЬ»

Державну простить вам провину
Номенклатурний цей щеголь, —
І зажене у домовину,
Хто, на лиху собі годину,
Йому наступить на мозоль...

«ЛЮБИТЕЛЬ КРИТИКИ»

На зборах критику так радо
він прийма,
Як дитинча прийма гостинці...
А після зборів тайкома
Тих критиків з'їдає поодинці.

С. ВОСКРЕКАСЕНКО.

Народні усмішки

ТРИНАДЦЯТЕ ПОРОСЯ

Були собі два куми — один багатенький, другий бідний. Одного разу багатенький каже бідному:

— Петре, приходь-но до мене, допоможеш льох викопати, а я тобі за це віддячу. Сьогодні у мене льоха опоросилася і привела аж тринадцять поросят, ото твоє буде тринадцяте... Як підростуть, так і візьмеш.

Викопали багатому кумові льох, а через деякий час прийшов він до бідного та мало не плаче.

— Ти знаєш, куме, — каже, — яке в нас з тобою велике горе?.. Оте тринадцяте порося, що тобі було призначене, — здохло...

Повідомив З. С. ГЛУХОВ
з м. Брянки, Луганської області.

УЧЕНИЙ САДІВНИК

Приїхав студент сільськогосподарського інституту в колгосп на практику і пішов з садівником оглядати сад. Побачив студент одне запущене дерево і зауважив:

— Це дерево ви неправильно доглядаєте, і воно не дасть навіть десяти кілограмів яблук.

А садівник посміхнувся та й каже:

— Та воно не дасть і одного кілограма яблук, бо це груша.

Повідомив І. РИГАЙЛО
з с. Будне, Жмеринського району, Вінницької області.

ПІВЕНЬ-САМОГУБЕЦЬ

Кличе жінка чоловіка та й каже:

— Федоре, піди спіймай півня та заріж, борщу наваримо.

Пішов Федір та й став за півнем ганятися. Ганявся, аж доки півень не вискочив на вулицю і попав під машину.

Забрав Федір роздавленого півня, заносить до хати, а жінка й питає:

— Ну що, зарізав?

— Та ні, — відповів чоловік, — він покінчив життя самогубством.

Надіслав В. КОРЖ
з м. Дніпропетровська.

СЕРДОБОЛЬНИЙ ПІП

Читав піп євангелію в церкві, та так жалібно, що присутні аж заплакали.

Побачив піп, що всі сльози ллють, шкода йому людей стало, то він і каже:

— І чого це ви, парафіяни, плачете, може, все це й неправда?!

Повідомив В. ЛИТВИНЧУК
з м. Черкас.

НА ШИЛІ

На лекції один з студентів весь час крутився, не слухав викладача. У викладача луснув терпець, він перервав лекцію і каже студенту:

— Чому ви не слухаєте того, що я кажу, і заважаєте іншим? Сидите, як на шилі! Повторіть, на чому я зупинився...

— Ви зупинилися на тому, що я сиджу на шилі, — відповів студент.

Повідомив С. М. ХОМЕНКО
з м. Орджонікідзе, Дніпропетровської області.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Коментарі Перця записали: Я. ВАЛАХ, Ю. КРУГЛЯК, З. ТОННЕ.

ЗАСПЕРЕЧАЛИСЯ «ПРОРОКИ»

Недавно між міністром праці США Уїлардом Уіртцом та губернатором штату Нью-Йорк Нельсоном Рокфеллером виникла суперечка. Рокфеллер доводив, що коли темпи економічного росту США не будуть істотно підвищені, то до 1967 р. 9 мільйонів людей опиняться без роботи. Уіртц намагався це спростувати і довести, що число безробітних зросте всього до 5—6 мільйонів.

Засперечалися «пророки» —
Цей каже «верть», той каже «круть»,
А про свої страшні пороки
Вони балачки не ведуть.

Та скажем ми: хоч круть, хоч верть, —
Капіталізму буде смерть.

ЯК ОТЦЯ ПАУЛЯ СПОКУСИЛО

Численні сини боннського канцлера Аденауера, як відомо, вдалися хто в політику, а хто в комерцію; отже, у справи суто земні. А от один з них — Пауль зайнявся справами небесними — став священником. Служив, служив отець Пауль богові, та й не витримав — потяг його нечистий у політичні чвари.

А було це так. У день якогось католицького свята отець Пауль мав служити в одній з кірх (ніби в церкві, по-нашому) боннської столиці урочисту месу. Набилося в ту кірху повно людей — усяких поважних боннських чиновників, різних політичних діячів, навіть депутатів бундестагу. Глянув отець Пауль, аж бачить, що серед цієї пастви є чимало політичних противників його батька, саме тих, що хочуть канцлера з його канцлерського крісла у відставку потурити.

Тільки побачив це отець Пауль, як нечистий почав йому нашіптувати: «Не служи служби. Бог же високо на небі, а татусь твій близько на землі. Не накликай на ворогів його благословення господнього». І хоч знав отець Пауль, що перед богом усі люди рівні, навіть батькові вороги, але службу служити відмовився. Вийшов великий скандал. Ледве отці боннської католицької церкви якось усе владнали.

Отак, бачите, й спокусила преподобного отця Пауля та нечиста політика, чи то пак,— нечиста сила.

ХТО КОГО ЗАЛЯКАВ?

У величезному будинку міністерства юстиції у Вашінгтоні несамовито завили потужні сирени; було оголошено стан повної бойової тривоги; службовці гарячково готувалися до негайної евакуації...

А почалося все так. Перед будинком зупинилася автомашина. З неї вийшла якась людина, пройшла у вестибюль міністерства і замовила негайної аудієнції у шефа американської охранки (ФБР) Едгара Гувера. Невідомому, звичайно, відмовили.

Але витурений відвідувач замість того, щоб сісти у свій автомобіль і забратися під три чорти, як йому запропонували, поліз під нього.

Поліцай зазирнув під машину і побачив, що таємничий відвідувач тримає в руках щось схоже на бомбу, від якої тягнуться проводи до бензинового бачка...

Переляканий поліцай негайно повідомив про небезпеку. І поки лунали сирени, поки настрахопудженої службовці ховали у сейфи важливі папери, цілий загін поліцейських і мінерів різними хитрощами виманював невідомого з-під автомашини.

Незабаром він, уже в наручниках, сидів у поліцейській машині. Вибуху не сталося, бо та «бомба» виявилася звичайнісінькою порожньою бляшанкою з-під консервів...

Згодом поліції вдалося встановити особу невідомого. Допомогла дружина уявного терориста. Вона сама прибігла до поліції, благаючи допомогти їй відшукати чоловіка, який хворіє на гострий розлад психіки і завжди може якогось коника викинути.

Отак один божевільний не на жарт переполохав усе ФБР. Як-то кажуть, що посієш, те й пожнеш — ФБР так усіх залякало «підривними елементами», що й само стало жертвою того психозу!

БІДНИЙ ПРИНЦ

Депутатські лави баварського місцевого парламенту — ландтагу у Мюнхені — прикрашають не лише великі промисловці, колишні гітлерівські чиновники, поміщики та колишні есесівці. Тут є справжній принц. Чистокровний! Як у старовинних казках! Сам Костянтин Баварський, прямий нащадок колишньої німецької імператорської династії!

Звичайно, принц Костянтин представляє в ландтагу не свою династію, а партію Аденауера, її баварський філіал — ХСС. Бо ж його високість, як і належить тепер у Західній Німеччині, став завзятим демократом.

Але одне ще залишилося у принца (звичайно, крім добрих маєтків з тисячами гектарів землі) — його родовий титул. І звертаючись до Костянтина Баварського, його колеги-депутати називають його не інакше, як «ваша високість». Все ж таки принц! Живий! Справжній!

Принц-депутат увесь час нічого не мав проти свого потомственного титулу. А тепер раптом став соромитися, чи, може, просто боятися отої «високості». Бо що не кажіть, а принц зробився демократом. А воно якось не дуже зручно бути одночасно і демократом і «його високістю»...

У всякому разі, стало відомо, що принц звернувся до своїх колег — депутатів з проханням не називати його «високістю», а звертатися до нього просто «пане депутат».

На прохання принца першими зважили його колеги по партії. Парламентська фракція ХСС спеціально обговорила це державне питання і вирішила задовольнити клопотання Костянтина Баварського.

А от з депутатами від соціал-демократичної партії вийшов клопіт. І не тому, що соціал-демократи не хочуть піти назустріч тому принцу. Вони б раді це зробити, але ж закон не дозволяє. Соціал-демократична фракція знайшла, що вона просто не має права взяти й раптом позбавити принца Костянтина його титула. Немає такого закону!

А оскільки західнонімецькі соціал-демократи твердо стоять на варті законів, вони й продовжують називати принца-депутата «ваша високість».

Ні, що не кажіть, а бути принцом у теперішній Західній Німеччині — справа зовсім нелегка!

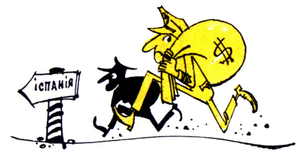

СИРІТКИ З ПОСАГОМ

Коли було вбито домініканського кривавого диктатора Трухільо, два його сини втекли з своєї країни. Різні повідомлення з'являлися в пресі про місце перебування диктаторових нащадків. То їх бачили тут, то їх бачили там.

Тепер адреса двох Трухільо-молодших точно відома. Вони знайшли собі тепленький притулок, ну, звичайно ж, в Іспанії, під крильцем у самого Франко. Каудильо взяв бідних сиріток під свій особистий захист.

А втікачі з Домініканської республіки примчали до Іспанії не з порожніми руками. Залишаючи свою домівку, вони прихопили з собою не мало, не багато, а весь золотий запас країни — 250 мільйонів золотих доларів...

Трухільові сини здавна вже звикли цинрдрити мільйони. Старший з них, ще коли його батенько правив, встиг розтринькати чимало отих доларів по нічних клубах та казино.

Тепер обидва братики розмінюють на дрібні видатки викрадену ними золоту казну Домініканської республіки. Отже, виходить, Франко приголубив двох бідних сиріток з добрячим посагом.

ГОРИ, ГОРИ ЯСНО...

Двадцять п'ять студентів Брендонського коледжу (Канада) зібралися для урочистого спалення портрета одного з визначних урядових тузів США. І хоч ця символічна кара тривала всього якихось п'ятдесят хвилин, радощам студентів не було меж. Так помстилися вони американському урядові за грубе втручання у внутрішні справи Канади, що виявилося, зокрема, у вимозі надати США на території Канади місце для стратегічних військових баз.

Помста, правда, невинна й дещо наївна.

Але головне — почин. А почин непоганий.

ВАДА ЧИ ДОСТОЇНСТВО?

До президентських виборів у Сполучених Штатах ще більше року, а американська, та й не лише американська, преса вже на всі лади розписує достоїнства і вади можливих кандидатів на президентське крісло у Білому домі.

Різне пишуть. А газета «Геральд» поставила це питання, так би мовити, у філософському аспекті.

«Що таке достоїнство і що таке вада?» — запитує газета. — «А чи не може так статися, що те, що ми вважаємо за серйозну ваду, обернеться на велике достоїнство?».

Далі газета переходить до конкретних прикладів і посилається на одного з можливих кандидатів на американського президента Уільяма Серантона з штату Пенсільванія.

А саме у того Серантона є така особливість, що коли з одного боку глянути, — воно як вада; а глянеш з іншого, то виходить, що та особливість містера Серантона — величезне достоїнство.

Справа в тому, що діяч з Пенсільванії дуже поганий оратор. Говорить багато, а второпати щось толком з його промов дуже важко.

«Геральд» вважає, що це і є та вада, яка здатна обернутися на цінне достоїнство майбутнього президента країни. Ось, скажімо, виступив він перед своїми виборцями, щось їм пообіцяв, а що саме — виборці толком і не зрозуміли. Став отаний кандидат президентом, а що з нього візьмеш — невідомо ж, що саме він обіцяв, коли обирали...

Бачите, як усе добре в тій Америці, навіть вада на достоїнство перетворюється. Правда, для цього в людини має бути основне достоїнство — гроші. А в кандидата у президенти грошенята, звичайно, водяться.

НОВИНИ ТРЯСУЧОЇ ХОРЕОГРАФІЇ

«Бріжжіт, 24 роки — викривлення колінного суглоба з пошкодженням меніска; Мартіна, 17 років — пошкодження колінної чашечки; Ніколь, 24 роки — вивих колінного суглоба з розривом зв'язки; Рішар, 16 років — травма лівого коліна, що призвела до операції, під час якої було видалено уламки кістки...».

Що це? Уривок з поліцейського протокола, складеного на місці автомобільної катастрофи, чи витяг з історії хвороби в ортопедичній клініці? Ні те, ні друге, хоч останнє дуже нагадує клініку. Це, виявляється, приклади, наведені в паризькому журналі «Ля пресс медікале» про те, що дає модний танок «твіст» французькій молоді. Стаття, яку ми цитуємо, названа по-медичному ясно й одверто: «Важкі травми коліна, як наслідок твіста».

Статті такого ж змісту з'явилися і в спеціальній англійській пресі («Медікел трібюн» та «Нью інглянд журнал оф медісін»).

А в Італії твіст призводить не лише до «викривлення колінного суглоба». Нещодавно в італійському місті Казаль ді Пріччіне інфаркт міокарда спіткав під час твісту вісімнадцятирічного Саверіо Панаро прямо на танцювальному майданчику.

Масовий твістовий сказ на Заході приносить дедалі більше нещасних випадків. І ті, хто заробляє на танцювальних корчах, дуже стривожились. Ні, не турботи про здоров'я молоді тривожать їх. Вони чують, що невесела статистика каліцтв серед «твістунів» зменшить прибутки власників танцмайданчиків. Й ось у газетах з'являються величезні заголовки: «Вона нічого не вивихнула». Вона — це кінозірка Бріжжіт Бардо, яка одного разу танцювала твіст цілу ніч й, уявіть собі, таки й справді нічого не вивихнула.

Інші, далекоглядніші ділки трясучої хореографії, вирішили так: вигадаємо щось замість скомпрометованого твісту.

І вигадали «медісон».

Ось що пророчать авторитетні французькі медики виконавцям нового танцю: «Захоплення медісоном призведе до повних переломів підйому ступні».

Отже, ера «медісон»-корчів несе ділкам мільйонні тиражі пластинок та нові барикі, а танцюристам нові вивихи, викривлення, переломи та інфаркти міокарда.

Дуже весела картина!..

СТАРА ПОМОВКА

Лідер ліберальної партії Лестон Пірсон пріпис присягу, як новий прем'єр-міністр Канади. Відразу ж після цього він заявив, що Канада придбає ядерні боєголовки для своїх збройних сил.

(З газет).

Хоч в Лестона Пірсона новий мундир,
Та дуже стареньку ми чуєм помовку:
Він перше ніж людям промовити «Мир»,
Відразу схопився за «боєголовку».

perec-ua.

У ПЕРЦЯ ГОСТЮЄ

«КІПЕРУШ» («Перець») — Кишинів.

— Щасти тобі, Перче!

— Хочу служити заготівником у вашій конторі.
— Пізно, друже. Бачиш? Один уже нам услужив.

КАМЕРА ДЛЯ СХОВУ БАГАЖУ

— На довго здаєте?
— До наступного року.

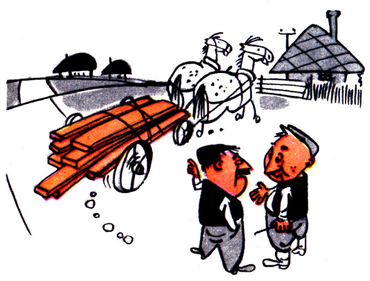

— Знову крадеш колгоспні дошки?
— Та ти що! Я вже давно покинув, то коні ніяк одвикнути не можуть...

— Як ти можеш весь час сидіти на телевізійній антені?
— А я не звертаю уваги на якість передач...

СЛОВО МАЄ ДОЯРКА...

— Товаришу голова, що це ви тут написали — ніяк не второпаю?..

— Поки що я не можу прийняти тебе на його місце, він ще не зовсім роботу розвалив...

— Не розумію, як це мамі вдалося так зберегти фігуру. А я все гладшаю!

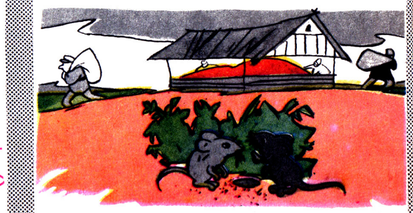

— Потім знову все на нас звернуть...

Мал. К. ЗАРУБИ

— А, Маргарита Павлівна! Давненько вже в нас були!

ОТАК ЖИВУТЬ ТА КОРМИ ЖУЮТЬ

Зустрілись одного разу корова і кінь на колгоспному дворі.

— Добрий день, ряба! Ще швендяєш? — гукнув кінь.

— А чого ж, — одповіла корова. — Живемо, як у Христа за пазухою. То вашого кінського брата тепер не шанують, а нам що! Як тільки котра з нас «му-у», а завфермою вже тут тупцює; зоотехнік, як у тій казці, лагідно розпитує: «Чи ти їла, чи пила?» Ветеринар мерщій з клізмою біжить. Чистенькі ходимо і ситі.

А як до колективізації було?

Привели мене з ярмарку, ще теличкою тоді була, поставили в хлів. А він дірявий, хоч зірки лічи на небі. Було, всю зиму дрижаки б'ють. А весною господар ярмо на шию накине і — гей, ряба, орати. Голодранець такий був, що й доброго ярма не мав.

В обід кине під морду оберемок якогось сміття; хазяйка за дійки посмикає і знову — гей у борозну.

А як колективізація пройшла, то я відтоді горя не знаю. Колишній мій господар помер, сіромаха, ще у сорок шостому. Теж старий був. А я, бачиш, потроху клигаю. Уже й зубів немає, а здохнуть не дають — готове, розжоване підносять: «Живіть, кажуть, старенькі, живіть, бо нам життя не буде, як вас не стане».

Правда, вже й молока того з мене, як з козла, а все-таки шанують, бо у нашому колгоспі корова

дефіцит, що не коров'ячий хвіст, то вже й «голова худоби» числиться на папері. Чула якось, завфермою хвалився, що квартальний план продажу молока державі виконали на двадцять дев'ять процентів, а товарність держиться на рівні тридцяти восьми процентів... А як у тебе діла, гнідий?

Гнідий тільки фиркнув...

Ви, бачу, думаєте, що я вам казку розповів. Бо де ж, мовляв, таке могло бути. А було. Було на Вінниччині, у селі Слободище, Гайсинського району, в колгоспі «Хвиля революції». Отамо-о...

Тільки говорила корова з конем своєю мовою, тому керівництво колгоспу й досі нічого з тієї розмови не второпало.

От і живуть собі старенькі на повному «довольствії».

В. ШМИГАЙЛО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Пам'ятаєте в № 6 фейлетон «Фантастика на стендах»? У ньому були показані зразки продукції Запорізької меблової фабрики та Молочанського меблового комбінату. Ознайомилися з фантастичною продукцією обох підприємств і Придніпровський раднаргосп, і Шевченківський райком КП України. Бюро райкому винесло фантастам-бракоробам — директорові фабрики Пінькowському та головному інженерові Корнійчуку по суворій догані з попередженням. А Придніпровський раднаргосп зняв з роботи директора Молочанського мебльового комбінату Винниченка та в. о. головного інженера Супруна: і за випуск браку, і за зрив плану 1 кварталу.

Без меду

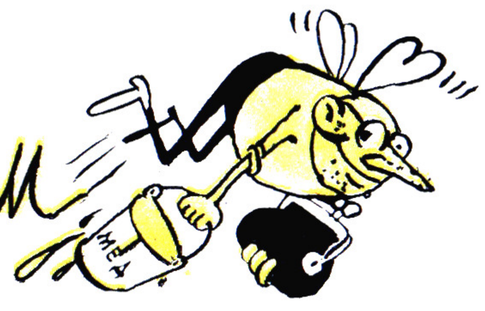

Оце недавно сталася дивна дивина: бджоли перетворилися на трутнів. Авторитетні товариші намагалися науково обгрунтувати це загадкове явище. Керуючий республіканською конторою бджільництва Леонід Іванович Дмитренко висунув таку гіпотезу:

— Поганий урожай на акацію. В акації корінь зла.

Завідуючий відділом науково-дослідних робіт і впровадження передового досвіду в тваринництві управління науки Міністерства сільського господарства Володимир Кузьмич Гавриш іншої думки:

— Бур'янів немає — от і меду немає.

РОГАТА БДЖОЛА

У колгоспі «Україна», Макарівського району, пішла чутка селом, ніби пасічник Йосип Гончаренко виводить породисту бджолу.

— Чи це правда? — запитували люди пасічника.

— Правда, — казав Йосип. — Я схрещую кавказьку бджоломатку з рогатим жуком.

— Захотів з жука меду?

Можливо, ніхто б так і не повірив Йосиповим розповідям, якби в правлінні колгоспу не зустріли звістку з піднесенням. Голова Олександр Климович Понько загинав пальці:

— Озброїмо трьох чоловік рушницями для охорони саду і пасіки. Це раз. Візьмемо собаководів з дресированими собаками. Це два...

Коли по саду почала ходити озброєна троїця, яка щомиті могла дати залп з шести стволів, а з-під яблунь почали гарчати вовкодави, голова вже не сумнівався у цілковитому успіху:

— Цього року будемо з медом!

Колгоспники цікавилися гібридом:

— Покажи, Йосипе, породисту бджолу! З рогами вона чи безрога?

— Ет, вона ще на світанку полетіла по мед...

Якось кілька колгоспників ще вночі підійшли до саду, щоб побачити дивовижну бджолу з ріжками. Посідали над стежкою, прислухаються.

Коли це щось шелестить поміж гіллям і отак: дз-з-з... дз-з-з-з... Полетіло, полетіло, полетіло... Воно летить, а колгоспники за ним поспішають... Добігли до Ірпеня, на самісінький базар вибігли. Дивляться, аж воно й не гібридне і навіть зовсім не бджола, а помічниця пасічника Надія Гончаренко. Поставила на прилавок пляшки з медом і не дзижчить, а вигукує:

— Свіжий медок, є свіжий медок...

— Ходімо поскаржимося пасічнику! — запропонував хтось з хлопців. — Вона ж мед краде!

— Пасічнику? Та це ж її чоловік.

— Тоді голові ревізійної комісії розкажемо...

— І головою ревізійної комісії обрали Йосипа Гончаренка.

Добре носить Надія мед. Вже наносила на другий будинок, який спорудила в садибі. «Це для синка» — каже. А «парубок» вчиться ще тільки у другому класі.

Зате пасіка дала за рік прибутків нуль цілих і нуль десятих, а збитків аж 1707 карбованців. І собаки цьому допомогли. Протягом трьох місяців колгосп витратив на них 930 карбованців.

Тепер навіть неясно, як і боротися з отими трутнями.

БДЖОЛОАПАРАТ

Конструкція приладу була дуже складна. Але пасічник радгоспу «Бучанський», Києво-Святошинського району, Лазанчук наполегливо майстрував деталі, ладнав трубку до трубки. Коли Лазанчук вперше випробував свій апарат, зайшов керуючий відділком радгоспу Борис Іванович Гашицький.

— Що це в тебе за машинерія? — питає.

— Бджолоапарат! Директор радгоспу товариш Андрієвський дав для пасіки шістсот кілограмів цукру. А у бджіл від цукру оскома... Так я оце сконструював апарат, у якому варю спеціальний, такий со-

бі ріденький сироп. Сьорбніть...

Борис Іванович потяг півсклянки «сиропу» та й очі викотив на стелю. Занюхав хлібом і авторитетно каже:

— Градусів сімдесят буде! Не давай бджолам. Їм же нічим закусювати!

А голодні бджоли не літали, а лазили, як мурашки. А потім полягали на спини рядочками і поскладали ніжки навхрест. Сімдесят вуликів — як не було. Всі загинули. Зате власних Лазанчукових три десятки вуликів — всі живі!

МЕДОМ НЕ ПАХНЕ

Чим же пахне мед? Бур'яном? Акацією? Ні. Він пахне збитками. Один колгосп імені Леніна в Макарівському районі дав за рік від пасіки 4780 карбованців збитків. А увесь район — 8 тисяч. Ще міцніше запахло в Кагарлицькому районі. Тут — 19 тисяч медозбитків. По Київській області — 88 тисяч.

На пасіках Черкаської області немає меду й понюхати. Зате є 129 тисяч збитків від бджільництва. У Запорізькій — 93, у Вінницькій — 37 тисяч... Всього по Україні 423 тисячі!

Дорогуватий медок!

Дехто з господарників вигороджує себе: поліття, мовляв, було погане на бджіл. А як же пасіки Миколаївщини дали 104 тисячі прибутків? З прибутками і Одеська область. Майже в кожному районі є прибуткові пасіки.

Як видно, справа не в бур'янах і не в політті. Почали розводитись на пасіках трутні, такі, як Лазанчук та Гончаренко. Отож цвіт акації тут не допоможе. Треба брати в руки гілляку з акації та ще й з добрими колючками!

Щоб Лазанчукам та Гончаренкам гірко було. Словом — не з медом...

М. ПРЯДКО.

Тиляки-дороги

1. «ЩЕ ЯК НЕ БУДЕ ВИДНО ДУБА»

...Їхав машиною на Володарку. Власне, не зовсім певен був, що саме туди їду. Діло в тому, що за селом Озірна, на Київщині, дорога розгалузилась: одна ліворуч пішла, друга праворуч... Саме неділя. Людей у полі нема, спитати нікого.

Ще кілометрів зо два проїхав і наздоганяю бабусю і діда. Ведуть на мотузочці козу. Видно, з Озірної ведуть, з базару.

— Давай станемо, — кажу шоферові, — та все-таки уточнимо...

Порівнялися. Стали.

— Здрастуйте!

— Доброго здоров'я!..

— Нам треба на Володарку, — звертаюся до дідуся. — І от не знаємо, чи правильно повернули, чи ні... Куди вона веде, оця дорога?

Поки дідок підбив кашкета повище, поки збирався з мислями, бабуся, що держала козу, — одним подихом випалила:

— Оце прямо їдьте і через півчаса будете там, я знаю, бо звідти родом!..

Таке бабине втручання мов ошпарило діда, він різко повернувся до неї:

— Ану, цить! Чого заторохтіла, тебе ж люди не питають....

І бабуся замовкла.

Дідок знову трішки замислився, ще раз підправив кашкета:

— Значить, вам на Володарку?

— Еге ж, на Володарку.

— Так от... Оце отак, як стоїть машина, — так і держіть! Прямо і прямо... Там будуть ще всякі інші — і наліво і направо — дороги, та ви на них геть і не дивіться. По оцій ось, що під вашими колесами, і їдьте! Ви поняли? Вбік не нада!

— Поняли, поняли, діду!

— От! А тепер так. Будете держать прямо і прямо, а тоді... як ще не буде видно дуба... як дуба, кажу, ще не буде видно, — повернете наліво! Ви пойняли?

Тут я, признатися, закліпав очима:

— Так його ж, — кажу, — того дуба, і зараз не видно!

— Хе! Це ж не тут, це як там далі ще не видно буде!..

— Ясно! Спасибі...

Уточнили ми все і сміливіше поїхали.

2. ОХ, І ПОПАЛО КОНЯМ!..

Було це на Полтавщині. З блокнотом у кишені, молодий ще, ішов я з райцентру у село Малі Шишачки.

Кілька чоловік сказали одне і те ж:

— Як підете он отією степовою дорогою, то буде рівно сім кілометрів.

Іду годину. Вже й півтори іду... ліворуч біліє гречка, праворуч хвилюється висока пшениця, а Малих Шишачок ще й не видно.

Аж бачу — назустріч підвода їде. Дорога суха. Груддя... На підводі, на дошці, покладеній поперек драбин, сидить, бачу, дебелий дядько. І так ним трясе, так підкидає, що аж картуз на ньому підскакує.

Підняв руку. І він вигукнув протяжно:

— Тпру-у-у!

Привіталися. Натягнувши віжки, дядько встав на возі.

— Чи далеко мені ще до Малих Шишачок? — питаю. — Казали, сім кілометрів, а воно наче щось не те. Далеко ще?

Після деякої паузи дядько приступив до відповіді:

— Якщо точно вам сказать, то це буде, щоб не збрехати вам, ну не більше, як...

Він не докінчив фразу, бо коні так рвучко смикнули, що дядько ледь не впав.

— Тпрру-у-у, щоб ти сказилась! Ач, яка проворна! То не підженеш її, а це, бач, не встоїть, проклята!

В повітрі засвистів батіг.

— Тпру-у-у! — Смикнув він ще раз за віжки. А тоді знову повернувся до мене.

— Скільки кілометрів? Кілометрів скільки? — перепитав я, щоб довго не затримувати чоловіка.

— Так я ж вам оце й хочу сказати, а воно, бачте, яка худоба... Якщо брати оце з цього місця аж у село... Вам у колгосп чи в сільраду?

— В колгосп...

— Значить, оце звідси туди буде...

Та коні рвонули знову!

— Щоб ти погибла! — крикнув дядько. А тоді, бачачи, що коні не дадуть йому поговорити, сів на дошку і, їдучи, кинув сухо, сердито:

— Морочите голову! Триста метрів з гори зійдете, і Малі Шишачки!!!

3. КИСЕЛИЦЯ

Стояло жарке літо. От-от мали початися жнива. Саме тому і послала мене редакція на Херсонщину, в Цюрупинський район, який першим і мав їх починати.

Таврія! Край золотих пшениць, виноградів, кавунів, абрикос... З приємністю згадую і, мов зараз, бачу перед собою ту неповторну степову красу!

...Десята година ранку. А я іду з села Копані у село Раденське. Залишилось ще кілометрів шість... Позаду закалатав віз, і мене наздогнав старенький чоловік. Привітався, знявши картузика, минув мене. Іде та все повертає і повертає шию, не зводячи з мене очей. Видно, хотів розгадати дідок, що це воно за молодий незнайомий чолов'яга у його краях мандрує.

— Далеко путь держите? — озвався.

— Та в Раденське! — кажу йому.

— О! То це ж до нас. Сідайте, підвезу...

Подякував. Сів з ним поруч. І їдемо. І, звичайно, не мовчимо. Ще раз оглянувши мене з ніг до голови, дідок повів розмову:

— Це ж ви, мабуть, з району до нас, як уполномочений?

— Ні, дідусю, не з району...

— Ну, значить, з області! — кинув він трохи бадьоріше.

— І не з області, — кажу, — і не уполномочений...

— Ну, а все ж таки представник? — цікавився він далі.

І я розповів діткові все: що я з редакції, по якій справі прибув, на скільки...

— Значить, ви оце і є з самої редакції? — уточнив він.

— З самої!..

— От, як воно буває, скажіть! Їдеш собі отут у нас, у степу, і не знаєш, що стрінеш саме ту людину, яка тобі так нужна! А в мене ж, товаришу редактор, є до вас діло, та ще таке, що аж пече...

— Скарга якась є?

— Ні. Зовсім інше діло. Може, комусь воно і смішне, а мені біда. І я його вам зараз розкажу...

Поклав віжки на ручицю, повернувся до мене і почав:

— Значить, так, товаришу редактор. Мені вже шістдесят чотири. Є в мене баба, звати її Паша. А в неї є сестра. Живе вона, та сестра, від нас за тридцять кілометрів. Може, чули село таке Андріївка, це отак туди, — показав пужалном, — у бік Чаплинки. І от, значить, оце дві неділі тому, забагла моя баба їхати до сестри в гості. Ой, поїдемо, каже, бо може скоро вмру...

Як не збивав — нічого не вийшло. Неповоротилась, і хоч ти їй що. Ну, добре, кажу, цить, поїдемо.

Одним словом, поїхали... Минули кілометрів з вісімнадцять і стали покормити коней. Стали в холодочку, під акацією, а за тином, на городі, такі, бачу, вишні, такі рясні, аж червоно!.. А коней же треба і напоїти! Отож, пішов я до людей у хату, — відра попросити.

Заходжу, а люди якраз сіли за стіл, налили повні миски киселиці з вишень і їдять. Ну, я: «Час обідати!», а люди: «Милості просим!», «Спасибі, — кажу. — Я прийшов відра позичити». А вони: «Сідайте, — кажуть, — та киселиці поїсте». Одним словом, товаришу редактор, не зумів я відказатися!

З'їв миску, — а вони мені другу!

Поблагодарив. Напоїв коні. І далі.

І що ви собі думаєте, товаришу редактор, так вона мені пішла не в апетит, ота киселиця, що лиш проїду гони — і стану, лиш проїду другі і — тпру-у!

І от при цьому, звиняйте, случаї загубив десь у бур'янах документ на оці коні. А тепер ходжу і клопочу. Прийду в міліцію, а начальник почує, що по документи, — гукне мені у віконце: «Нада в газету!» і зачинить.

Оце й зараз од нього їду. Отаке-то діло! Я точно вам розказав, як воно було, а ви вже, пожалуста, наведіть на мене, як на роззяву, критику. Воно, конешно, може, хто буде читати і сміятись, то що поробиш. Мені аби документи!.. — закінчив дідок свою довгу просьбу.

Може, він і більш детально розказав би цю історію, та вже не було коли, бо в'їжджали ми в Раденське. Я розтолкував дідові відносно об'яви в райгазеті, і він сказав, що тепер йому все ясно...

4. ДАМОЧКА В ГОЛУБОМУ ПЛАТТІ

Почалося з того, що товариші з житомирської газети порадили мені не їхати автобусом.

— Краще, — кажуть, — виберетесь на околицю трамваєм, а там якраз і зупиняються таксі, що біжать на Київ.

Так я і зробив.

...Отож стою за містом, виглядаю київську машину. Хоч людей тут, на перехресті, багато, та це нічого — в різні кінці вони їдуть.

Не пройшло і двадцяти хвилин, як підкотило порожнє таксі. І якраз те, що мені й треба.

Сідаю поруч із шофером, спереду, щоб усе в дорозі добре було видно. Відразу ж даю, ще тими старими грішми, п'ятдесят карбованців; згідно домовленості. А шофер, пробачившись, каже:

— Візьму ще двох пасажирів і будемо їхати...

— Добре...

Ждемо...

Ще ждемо...

Аж ось прямує до нас молодий, стрункий, по-справжньому красивий майор. Все на ньому виблискує: чоботи, ремінці, козирок. Видно, тільки що побрився, бо лиш наблизився — так і запахло одеколоном.

— На Київ? — питає.

— Так. Будь ласка!..

Ціна за проїзд майора не збентежила. Заплатив. Сів. І вже, бачу, ззаду в шоферське дзеркальце на себе поглядає, поправляє кучері.

Шофер тоді йому:

— Ще одного пасажира візьму, товаришу майор, і рушимо...

— Чудесно! — обзивається той. — Мені аж о шістнадцятій годині давати рапорт про повернення з відпустки, а зараз маємо тільки десять. Чудесно!..

І от, не поспішаючи, наближається до машини молода і гарненька дамочка. Великі голубі очі, голубе плаття, світлі коси, на руці теліпається сумочка...

Довідавшись, що таксі київське, дамочка спитала:

— А скільки?

— Так, як і з усіх, шановна, п'ятдесят карбованців! — явно заграючи, пояснює шофер.

А майор — ну, як це вам і передати? — майор, так той просто очей з неї не зводить!.. Це ж поруч із ним сяде вона! А потім будуть їхати, так ото в парі, дві години!..

Але саме тоді, як у майора розігралася, мабуть, дуже велика фантазія, дамочка досить прозаїчно сказала:

— Ну, що ви, товаришу шофер! Це ж дуже дорого. Інші беруть по тридцять...

— Не знаю, я так не можу, пробачте, конешно...

І дамочка пішла.

А наш красивий майор дивився вслід і якось аж посмутнів, бідолаха.

Більше ніхто не підходив. Видно, люди знали ціну, а тому навіть у цей бік не дивилися.

Коли бачимо... іде! Та сама дамочка іде!

Та дарма просвітлів майор! Почувши, що за тридцять карбованців шофер везти категорично не хоче, вона повернулась і пішла вже остаточно.

І тут майор не витримав: вихопив з кишені двадцятку і ткнув водієві:

— Кажи, хай сідає! — і мені підморгнув.

— Правильно! — кивнув я.

Шофер відразу усе змикитив і висунувся у дверці:

— Мадам! Сідайте!..

— За тридцять? — почувся голосочок.

— Так, так...

Дамочка ще тільки підходила до машини, а майор уже розкрив дверці.

— Спасибі! — грайливо усміхнулась йому красуня. І поклала поруч з ним маленький чемоданчик.

А потім дамочка... Ну, хто міг отаке чекати!.. Потім дамочка обняла, бачимо, стареньку бабусю, поцілувалася з нею і мовила:

— Щасливої дороги, мамо! Глядіть же, як приїдете в Київ, обов'язково дайте мені телеграму!..

Примостила бабусю коло майора, і машина рушила!

Шофер, прикусивши губу, міцно держався за руль. А майор кілометрів з п'ятнадцять мовчки дивився у праве вікно.

А що його, справді, тут говорити! Одне хіба скажу: не сильно ви смійтеся з майора, бо, єй же єй, і з вами отаке могло трапитись. Дуже вже гарненька була ота дамочка.

Степан ОЛІЙНИК.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

«Зачитався».

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

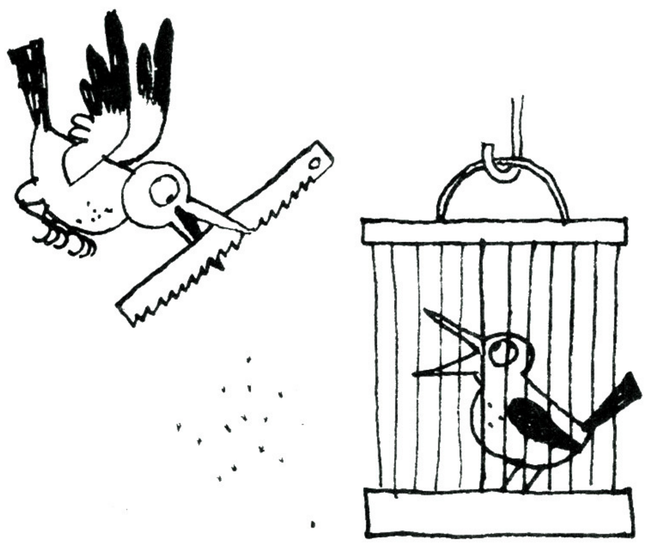

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

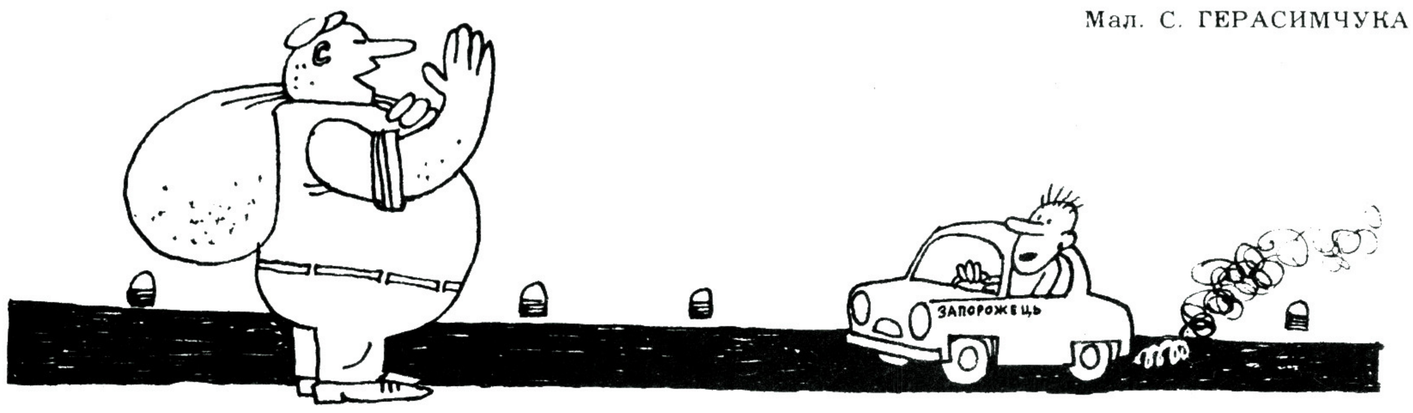

— Підкинь...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

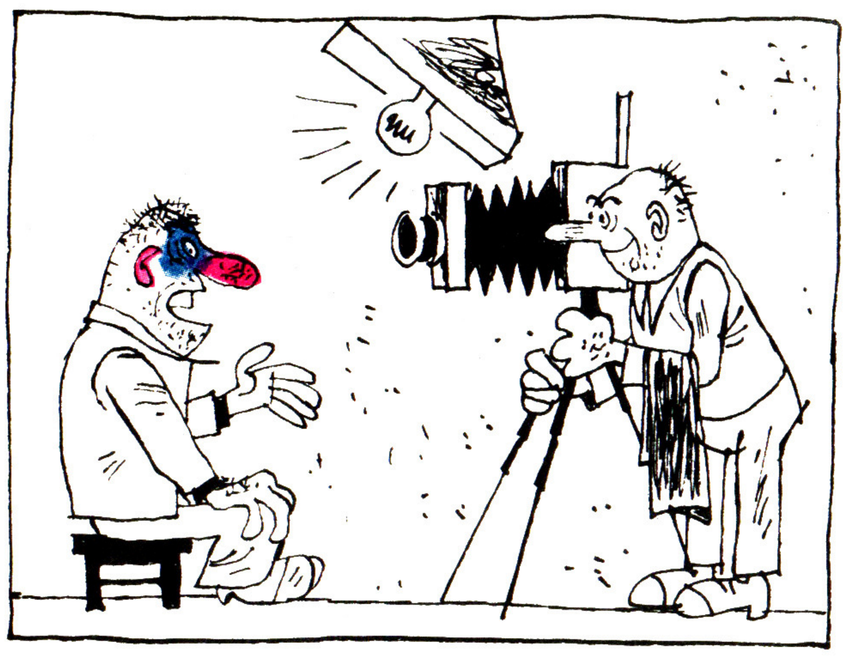

— Будь ласка, тільки не кольорове фото.

Мал. БЕ-ША

Пляшники.

НОВЕ В БІОЛОГІЇ

Досі було відомо, що за непи-саним біологічним законом ніколи, скажімо, кобила не могла телям ожеребитися, а тільки — лошам; від кози ж, наприклад, можна було сподіватися тільки козенят, а не носорогів.

І так воно споконвіку велося серед усього на землі сущого.

Нарешті, й на цій ділянці наука зробила небувалий ривок уперед. Так, зокрема, ярмолинецька газета «Вперед» (Хмельниччина) 11 травня цього року повідомила своїх читачів, що тут, у колгоспі «Україна», в с. Вербка-Дерев'яна, **ВІД 100 КОРІВ ОДЕРЖАНО ПО 22 ЯГНЯТ.**

Можна сподіватися, що коли й далі так піде, то незабаром на сторінках цієї газети з курячих яєчок будуть вилуплюватися крокодиленята.

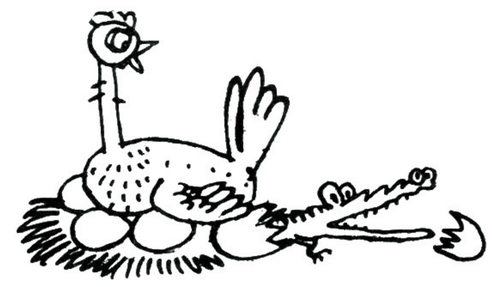

«ВИЩА АРИХМЕТИКА»

Кожен, хто вміє полічити хоча б на одній руці пальці, твердо переконаний, що два — більше, ніж один.

Як стало відомо, перед працівниками Хустського міськзмішторгу поставлено завдання похитнути цю примітивну арифметичну істину. Вони мусять довести, що 60 тисяч і 150 тисяч — одне і те ж.

Умови задачі такі:

За всіма розрахунками, в Хустський торг у цьому році надійде з продукцією не більше 60-ти тисяч скляних банок. Заплановано ж торгові повернути назад не 60, а 150 тисяч таких порожніх банок.

Працівникам торгу ніяк не вдається довести ані Закарпатському управлінню торгівлі, ані Міністерству торгівлі УРСР, що між цими цифрами знаку рівняння ставити не можна.

Правда, є одна формула, за якою цю непосильну задачу можна вирішити. Виглядає ця формула так:

60.000 банок + 500 крб. штрафу = 150.000 банок.

За подібною формулою торг минулого року ні за що, ні про що сплатив 502 крб. штрафу. А цього року хотілося б якесь розумніше, нове рішення тієї головоломки знайти. Не хочеться марно гроші на вітер викидати. А «вищестоящі» вимагають: або давай заплановані нами банки, яких у тебе нема, або сплачуй штраф. Отака воно, як бачите, «вища арихметика».

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Азаркін А. Л. був головним лікарем Бережницької дільничної лікарні. Тепер він уже не головний лікар, а «особа, що перебуває під слідством». Цьому перетворенню допоміг лист наших читачів, у якому розповідалося про те, як Азаркін використовував своє службове становище, як збагачувався за рахунок лікарні, як підробляв бухгалтерські документи, як грубо ставився до людей.

Ревізія, як пише нам зав. Ровенським облздороввідділом т. Рибаченко, підтвердила всі ці факти. Азаркіна з роботи зняли. А матеріали ревізії передали слідчим органам.

Сьогоднішню нашу передачу ми ведемо з-під Глухова, Сумської області, з подвір'я нового клубу приміського колгоспу ім. Леніна.

Клуб цей — хороше двоповерхове приміщення, розраховане на 450 місць. Перший камінь у цю чудову споруду було закладено сім літ тому.

На жаль, ми не можемо вести свою передачу із самого клубу, бо він існує тільки на папері, в проекті. Самого ж клубу нема. Нема також і 41 тисячі колгоспних грошей, витрачених на оті клубні стіни, які ви бачите на нашому екрані. Не можемо також ми показати голови колгоспу т. Литвинова, бо він десь якраз дає колгоспникам чергову обіцянку колись-таки той клуб до розуму довести.

На цьому закінчуємо нашу передачу.

До побачення, шановні товариші, до наступного телебачення!

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

«Громадяни! Цінні речі, що миються в бані, прохання здавати в адміністрацію».

⊙

«Шановні товариші! Відвідуйте наш магазин. Тут ви зможете придбати собі шкіряне, гумове та жіноче взуття».

⊙

«Увага! На колгоспному ринку дозволений продаж великої рогатої худоби. Громадяни — власники ВРХ — повинні мати довідку ветлікаря, що вони дійсно не хворі на ящур».

(З об'яв).

Записав А. ПОНОМАРЬОВ
з м. Луцька.

⊙

Я монтер радіофікації, і от яка заява одного разу прийшла на наш радіовузол:

«Начальнику Димерського радіовузла.

З а я в а.

Прошу мою квартиру приєднати до радіолінії так як вона вже давно не грає. Прошу відстояти мою прозьбу.

Підпис».

Надіслав М. Х. САЛЮТА
з с. Ясногородки, Київської області.

⊙

«На цей раз ми взяли на себе зобов'язання виростити 50 гектарів кукурудзи без затрат праці».

(З виступу на зборах).

⊙

«При обшуку з документів, крім недопитої півлітри, більше нічого не обнаружено».

(З протоколу обшуку).

Зібрав М. ЗАЯЧКІВСЬКИЙ
з с. Богородчани, Івано-Франківської області.

„ТАКТ"

До зава приходять зами,
Зав сердиться (є причини)...
Доймає усіх словами,
Намилює всім чуприни.

— Мене викликали знову...
До главку дійшли сигнали,
Що гавкіт у вас, а не мова,
Що ви грубіянами стали!

Підлеглі хіба не люди?
Я буду в три шиї гнати,
Хто на підлеглих буде
Надалі, як пес, гарчати.

Людина прийде до тебе —
То вислухай, будь культурним;
Та зваж же її потреби
І скарги, — не будь же дурнем!

Вас такту учу, зарази,
Пора б уже чуйність мати.
Чорти б вас!..
(Продовження фрази —
П'ятиповерхові мати...)

Василь ЛЕВИЦЬКИЙ.

Авторизований переклад з молдавської В. ЛУЧУКА.

Василь Левицький — молодий молдавський поет. Проживає на Буковині. Часто друкується у молдавському сатиричному журналі «Кіперуш» («Перець»).

Колектив Буданівського лісництва, Тернопільського лісгоспзагу, порушив клопотання про прийняття до Клубу губителів природи адміністрацію Кобиловолоцького спиртозаводу.

Уважно вивчивши справу і переконавшись, що з 1957 року спиртозавод активно і безперервно губить все живе в ставках лісництва, правління клубу вирішило задовольнити клопотання лісників.

* * *

За виявлену впертість, нечутливість до критики і небажання будувати очисні споруди прийнято до клубу директора Томаківського маслозаводу (Нікопольський район, Дніпропетровської області) Місюру Леоніда Даниловича.

Леонід Данилович не перший рік енергійно забруднює річку Томаківку, і ніхто не може з ним нічого вдіяти.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Кам'яні володарі» — так звався фейлетон, надрукований у № 4 журналу. У фейлетоні йшлося про незадовільний стан зберігання та вивезення мінеральних добрив.

Після виступу Перця Міністерство виробництва і заготівель сільськогосподарських продуктів УРСР та республіканське об'єднання «Укрсільгосптехніка» перевірили стан вивезення та збереження мінеральних добрив. Наведені у фейлетоні факти цілком ствердились. Міністерство вжило дійових заходів до розвантаження залізничних станцій від добрив і вивезення їх у колгоспи та радгоспи.

За відсутність контролю та організації своєчасного вивезення добрив заступникові голови Київського обласного об'єднання «Сільгосптехніки» Руденку І. А. та керуючому Київським трестом овочево-молочних радгоспів Піонтковському Й. І. зауважено. Керуючого Бориспільським об'єднанням «Сільгосптехніки» Боковенка Л. М. та керуючого Березанським відділенням Голубенка Т. Д. — попереджено, а керуючому Бориспільським відділенням «Сільгосптехніки» Ілліцькому С. Ф. оголошено догану.

★ Директор Шишацької середньої заочної школи Дятлов П. К. порушував фінансову дисципліну. Про це написали нам наші читачі. Зокрема, в листі повідомлялося, що Дятлов зарахував свою тещу прибиральницею школи і виплачував їй зарплату, хоч вона ніколи в школу й носа не показувала.

Полтавський сільський обласний фінансовий відділ перевірив цього листа й повідомив, що факти відповідають дійсності. Рішенням Диканського райвиконкому Дятлова з роботи знято, а незаконно виплачені його тещі гроші з нього стягнено.

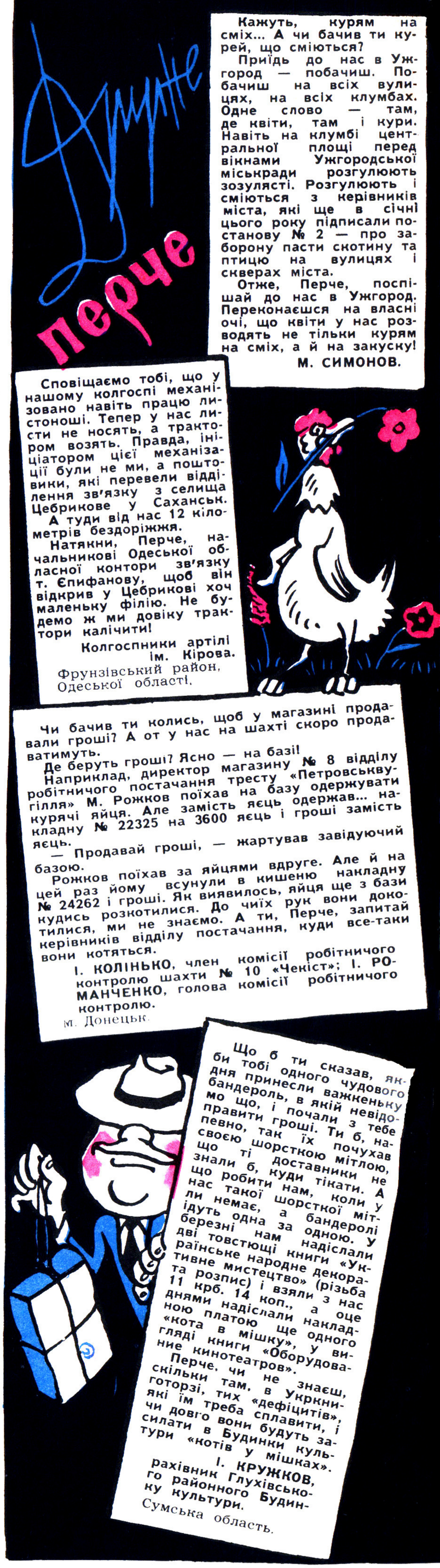

Кажуть, курям на сміх... А чи бачив ти курей, що сміються?

Приїдь до нас в Ужгород — побачиш. Побачиш на всіх вулицях, на всіх клумбах. Одне слово — там, де квіти, там і кури. Навіть на клумбі центральної площі перед вікнами Ужгородської міськради розгулюють зозулясті. Розгулюють і сміються з керівників міста, які ще в січні цього року підписали постанову № 2 — про заборону пасти скотину та птицю на вулицях і скверах міста.

Отже, Перче, поспішай до нас в Ужгород. Переконаєшся на власні очі, що квіти у нас розводять не тільки курям на сміх, а й на закуску!

М. СИМОНОВ.

Сповіщаємо тобі, що у нашому колгоспі механізовано навіть працю листоноші. Тепер у нас листи не носять, а трактором возять. Правда, ініціатором цієї механізації були не ми, а поштовики, які перевели відділення зв'язку з селища Цебрикове у Саханськ.

А туди від нас 12 кілометрів бездоріжжя.

Натякни, Перче, начальникові Одеської обласної контори зв'язку т. Єпифанову, щоб він відкрив у Цебрикові хоч маленьку філію. Не будемо ж ми довіку трактори калічити!

Колгоспники артілі ім. Кірова.
Фрунзівський район, Одеської області.

Чи бачив ти колись, щоб у магазині продавали гроші? А от у нас на шахті скоро продаватимуть.

Де беруть гроші? Ясно — на базі!

Наприклад, директор магазину № 8 відділу робітничого постачання тресту «Петровськвугілля» М. Рожков поїхав на базу одержувати курячі яйця. Але замість яєць одержав... накладну № 22325 на 3600 яєць і гроші замість яєць.

— Продавай гроші, — жартував завідуючий базою.

Рожков поїхав за яйцями вдруге. Але й на цей раз йому всунули в кишеню накладну № 24262 і гроші. Як виявилось, яйця ще з бази кудись розкотилися. До чиїх рук вони докотилися, ми не знаємо. А ти, Перче, запитай керівників відділу постачання, куди все-таки вони котяться.

І. КОЛІНЬКО, член комісії робітничого контролю шахти № 10 «Чеміст»; І. РОМАНЧЕНКО, голова комісії робітничого контролю.

м. Донецьк.

Що б ти сказав, якби тобі одного чудового дня принесли важненьку бандероль, в якій невідомо що, і почали з тебе правити гроші. Ти б, напевно, так їх почухав своєю шорсткою мітлою, що ті доставники не знали б, куди тікати. А що робити нам, коли у нас такої шорсткої мітли немає, а бандеролі йдуть одна за одною. У березні нам надіслали дві товстющі книги «Українське народне декоративне мистецтво» (різьба та розпис) і взяли з нас 11 крб. 14 коп., а оце днями надіслали накладною платою ще одного «кота в мішку», у вигляді книги «Оборудование кинотеатров».

Перче, чи не знаєш, скільки там, в укркниготорзі, тих «дефіцитів», які їм треба сплавити, і чи довго вони будуть засилати в Будинки культури «котів у мішках».

І. КРУЖКОВ, рахівник Глухівського районного Будинку культури.

Сумська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. 4-95-71, 4-73-94, 5-30-31. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (504) (на украинском языке). Підписано до друку 22. VI. 1963 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01462. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 01501. Тираж 325.000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Індекс 74393.

ПАЛИЦЯ НА ДВА КІНЦІ